

โหมทนาสาธุสาร

ฉันทน์เดือนพฤศจิกายน ๒๕๕๒

พระธรรมเทศนาเนื่องในโอกาสอบรมคณะครูและนักเรียนโรงเรียนวัดโมทียาพิท

เรื่อง พระพุทธเจ้าสอนอะไร

วันอาทิตย์ที่ ๒๓ สิงหาคม พ.ศ.๒๕๕๒

พระพุทธเจ้าสอนเรื่องกรรมคือการกระทำไว้ด้วยกายวาจาใจนั้นนะทำด้วยกายก็เรียกว่ากายกรรม ทำไว้ด้วยวาจาก็เรียกว่าวจีกรรมทำไว้ด้วยใจคิดนึกก็เป็นมโนกรรม กายพระพุทธเจ้าก็สอนไม่ให้ฆ่าสัตว์ลักทรัพย์ไม่ให้ประพฤติผิดในกาม วจีกรรมก็สอนให้ไม่ให้มุสวาทพุดส่อเสียดไม่ให้พูดคำหยาบคายไม่ให้พูดเพื่อเจอเหลวไหล มโนกรรมก็ทรงสอนไม่ให้โลภไม่ให้อยากได้ของคนอื่นไม่ให้พยาบาทอาฆาตแค้นแล้วก็ไม่ให้เห็นผิดคลองธรรมที่ชอบ ถ้าเราทำได้กายกรรมวจีกรรมมโนกรรมทั้งสามอย่างนี้เราก็จะได้ไม่มีเวรไม่มีกรรมกับใครๆแล้วพระองค์ก็สอนให้รู้เรื่องเกิดแก่เจ็บตายทุกคนเกิดมาแล้วต้องแก่ต้องเจ็บต้องตายเพื่อจะได้ไม่ประมาทในชีวิตพระองค์สอนมากมายแล้วก็สอนเรื่องศีล สมาธิ ปัญญาสอนเรื่องไปนิพพานเยอะแยะมากมายเลย เพราะพระธรรมมีถึง ๘๔,๐๐๐พระธรรมชั้นนี้พระองค์สอนไว้มากมายเลย เพราะฉะนั้นกรรมคือการกระทำเนี่ยสำคัญมากเลยพระองค์จะสอนไว้เขาเรียก กมฺมฺนา วตฺตตี โลกิ สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม พระองค์แสดงถึงกรรมลิขิต ใครทำกรรมด้วยกายก็เป็นกายกรรม ใครทำด้วยวาจาก็เป็นวจีกรรม ใครทำไว้ด้วยใจคิดนึกก็เป็นมโนกรรม แล้วก็สอนให้สุจริต กายสุจริตคือไม่ฆ่าสัตว์ลักทรัพย์ไม่ประพฤติผิดในกามเนี่ยเขาเรียกกายสุจริต วจีสุจริตก็คือไม่ให้มุสวาทพุดส่อเสียดไม่ให้พูดคำหยาบคายไม่ให้พูดเพื่อเจอเหลวไหล มโนกรรมเขาเรียกมโนสุจริตก็ไม่ให้โลภอยากได้ของใครไม่เห็นผิดคลองธรรมที่ชอบ เพราะฉะนั้นทุกคนที่เกิดมาก็ต้องแก่ต้องเจ็บต้องตายเนี่ยอันนี้เรื่องใหญ่ ทำไมจึงว่าเรื่องใหญ่คือเป็นเรื่องที่ทำให้พระพุทธเจ้าตอนที่เห็นพระสิทธัตถะเนี่ยที่เป็นพระราชกุมารอยู่เนี่ยไปเห็นคนแก่คนเจ็บคนตายเลยต้องออกบวชเลย ทำไมจึงต้องออกบวชเพราะเห็นคนแก่แล้วต้องจิตใจเศร้าหมองทุกคนเกิดมาแล้วต้องกลายเป็นคนแก่หมดเลยทุกอย่างที่พระองค์เนี่ยเป็นพระราชูปถัมภ์ประเทศสามารถบังคับบัญชาสั่งสอนประชาชนทั้งหลายให้ประชาชนทั้งหลายทำกิจการงานของตนก็ได้ แต่พระองค์ไม่สามารถที่จะไม่ให้แก่เนี่ยห้ามไม่ให้แก่ไม่ได้ แล้วก็เจ็บคำว่าเจ็บเนี่ยหมายถึงการป่วยไข้ไม่สบายเนี่ยทุกคนเกิดมาแล้วต้องเจ็บเจ็บแล้วก็ต้องตายอีกเนี่ยพระองค์สลดใจเนี่ยที่เห็นความแก่ความเจ็บความตายแล้วพระองค์ก็พิจารณาว่ามีดีแล้วก็มีส่วงเป็นเครื่องแก่ มีร้อนแล้วก็มีเย็นเป็นเครื่องแก่ คงจะมีวิธีที่จะแก่ไม่ให้แก่ไม่ให้เจ็บไม่ให้ตายแล้วพระองค์ก็ไปเห็นสมณะผู้สงบ แล้วพระองค์ก็ได้นัยตรงเนี่ยได้นัยตรงที่เห็นสมณะผู้สงบเนี่ย ถ้าพระองค์ยังถือครองประชาชนปกครองคนแก่คนเจ็บคนตาย จะมีประโยชน์อันใดกับการปกครองเพราะคนเกิดแล้วต้องแก่ต้องเจ็บต้องตายเกิดแล้วทุกคนแก่เจ็บตายเสมอเหมือนกันหมดไม่ยกเว้นแม้แต่พระองค์เอง เพียงแต่วันแรกที่พระองค์ไปเห็นคนแก่กลับมาเห็นสนมก้านลินเนี่ย เป็นคนแก่หมดเลย ต่อไปพวกนี้จะเป็นคนแก่หมดแล้วรุ่งขึ้นไปอีกวันก็ไปเห็นที่แก่วานเนี่ยเป็นคนป่วยคือคนเจ็บพวกเนี่ยจะต้องกลายเป็นคนป่วยไข้หมดแล้วไปอีกวันอ้าว! ใ้อ้ที่เจ็บเมื่อวานนี้ตายแล้วพระองค์ก็เห็นว่าเออ! ตาย พวกเนี่ยต่อไปจะต้องตายแล้วพระองค์

ก็ทุกวันที่เขามีดนตรีเครื่องดีดสีตีเป่าการละเล่นต่างๆแต่พระองค์ไม่ได้นึกสนุกเหมือนเช่นทุกวัน แล้วพระองค์ก็หลับแต่หัวค่ำตื่นขึ้นมาตอนดึกแล้วพวกนั้นก็เฝ้ายามเห็นสาวสรรกานัลในเนี่ยนอน เหมือนกับผีดิบในป่าช้าเลยต้องว่าอย่างนี้พระองค์ก็สลใจ แล้วก็รุ่งขึ้นอีกวันที่พอดีพระราชหุลประสูติแล้ว พระองค์ก็ยิ่งจะร้อนใจมากขึ้นพระองค์จึงว่า ราหุล ชาต ห่วงเกิดขึ้นแล้วแก่เราเนี่ย คำว่าห่วงเกิดขึ้นแล้วแก่เราเนี่ยหมายถึงว่าพระองค์เนี่ยได้เห็นแก่เจ็บตายไม่พอยังมาได้มารู้ความเกิด เกิดแล้วต้องมาพบกับความแก่ความเจ็บความตาย ลูกอันเป็นที่รักเนี่ยต้องมาพบกับความแก่ความเจ็บความตายเนี่ยในฐานะที่พระองค์เป็นพระราชบิดาเป็นพ่อเนี่ยสมควรที่จะทำอย่างไร พระองค์ก็ออกมหาภิเนษกรมณคือหนีเลยคือออกบวชเพื่อจะคิดค้นเพื่อไม่ให้แก่ไม่ให้เจ็บไม่ให้ตาย ต่อมาพระองค์ก็ได้ตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้วถามว่าเมื่อพระองค์ตรัสรู้แล้วพระองค์พบวิธีแก้ไขไม่ให้แก่ไม่ให้เจ็บไม่ให้ตายได้ไหม ได้ แก่ด้วยวิธีไหน จิตว่าง นิพพาน บรม สุธมฺม ต้องทำใจให้ว่าง ในความว่างมีความแก้ไขไหม มีความเจ็บไหม มีความตายไหมไม่มี เพราะฉะนั้นนักเรียนทุกคนก็ควรทำจิตให้ว่าง ถ้าเราทำจิตให้ว่างได้เนี่ยพระยามัจจุราชก็มองไม่เห็นจิตเราเจ้ากรรมนายเวรก็มองไม่เห็นเราด้วยเราจะต้องการหมดเวรสิ้นกรรมเราก็ต้องทำจิตให้ว่าง แต่เราทำจิตวิธีทำจิตว่างทำอย่างไร ยืน เดิน นั่ง นอนก็ภาวนาว่างๆพูดเข้าหูไปสู่ใจไล่ขยะอารมณ์มะเร็งอารมณ์ในจิต อารมณ์ตัวเนี่ยรูป เสียง กลิ่น รส โณฏฐัพพะ ธรรมารมณเนี่ยเป็นอาสวะกิเลสที่พระพุทธเจ้าเรียกว่าอาสวะกิเลสเพราะฉะนั้นการที่เราจะทำอาสวะให้สิ้นไปก็ต้องทำอารมณ์ให้สิ้นไปเหมือนพระองค์ได้บุพเพนิวาสานุสติญาณ ญาณระลึกหนหลังได้เนี่ยพระองค์ตรัสรู้ด้วยสัมมาญาณะคือไม่ใช่เพ่งฌานนะคือพระองค์สัมมาญาณะหมายถึงญาณรู้ พระองค์ตรัสรู้ด้วยญาณรู้ไม่ใช่ตรัสรู้ด้วยฌานนะให้จำไว้ให้ดีแล้วก็ จุตูปปาตญาณเห็นจิตการเกิดแก่เจ็บตายแล้วก็ตายแล้วไปสู่อะไรเป็นสุขบ้างหรือตกนรกเป็นเปรตเป็นอสุรกาย สัตว์เดรัจฉานอะไรพวกเนี่ยเป็นเพราะทำกรรมอะไรมา พระองค์ก็เห็นพระองค์ก็ทราบทั้งของพระองค์เองด้วย ของสรรพสัตว์ทั้งหลายในโลกด้วย แล้วก็อัสวักขยญาณญาณสุดท้ายก็ทำอาสวะให้สิ้นไปก็คือพิจารณาทั้งสองญาณนี้แหละ ทั้งบุพเพนิวาสานุสติญาณทั้งจุตูปปาตญาณเนี่ยที่เกิดจากอารมณ์ที่การระลึกมากมายเนี่ยให้สิ้นไปเพราะฉะนั้นถ้านักเรียนอยากมีสมาธินักเรียนควรจะทำอย่างไรนักเรียนควรมีสัมปชัญญะรู้จิตรู้สติเพื่อติดสเบรคไม่ให้สติมันระลึกฟุ้งซ่านไปต้องว่าอย่างนี้ ถ้าเราสามารถติดสติออกไปได้เหลือสัมปชัญญะรู้จิตรู้สติเนี่ยจิตเราจะเป็นสมาธิตั้งมั่นได้เร็วที่สุดเพราะฉะนั้นไอ้สติตัวเนี่ยที่ครูบาอาจารย์ทั่วโลกสอนให้เจริญสติอบรมสติแต่ไม่ได้ชี้โทษของสติให้รู้ แต่เอาตมาเนี่ยรู้ทั้งโทษทั้งคุณของสติคุณของสติก็คือที่บอกสัมปชัญญะเนี่ยเป็นธรรมมีอุปการะมากต้องระลึกถึงแต่เรื่องศีลเรื่องธรรมเท่านั้นจึงเจริญยิ่งในศีลในธรรมแต่ถ้าสติไประลึกถึงแต่เรื่องรูป เสียง กลิ่น รส โณฏฐัพพะ ธรรมารมณเนี่ยสติตัวเนี่ยพาจิตวิญญานของคนเนี่ยไปเวียนว่ายตายเกิดนับภพนับชาติไม่ถ้วนเลยเนี่ยเพราะฉะนั้นต้องตัดทิ้งเลยสติเนี่ย ทำไม่จึงต้องตัดสติทิ้งตัวเนี่ยเพราะว่ามันก่อความทำให้ระลึกมากเกินไป ฟุ้งซ่านมากเกินไปเรียนอะไรก็ไม่สำเร็จต้องว่าอย่างนี้ ต้องมีสัมปชัญญะรู้จิตว่าจิตเราต้องการอะไรว่าจิตเราต้องการศึกษาเล่าเรียนต้องการศึกษาวิชาความรู้หรือเราต้องการสงบถ้าเราต้องการสงบ เราก็ต้องหยุดหรือติดติดสเบรคสติไม่ให้มันระลึกต่อไปจิตมันอยู่กับจิตแล้วมันก็จะไม่มีการระลึกสมาธิมันก็จะตั้งมั่นรวดเร็ว ถ้าเราต้องการสมาธิเราจะต้องพยายามยืน เดิน นั่ง นอนเนี่ยภาวนาว่างๆให้รู้มันจะคิดนึกไปถึงไหนก็ต้องว่างเดี๋ยวนี้บอกให้หยุด

เดี๋ยวนี้เตือนจิตเตือนสัมปชัญญะให้รู้ว่าอย่าให้สติเนี่ยคิดส่งออกนอกหรือจิตออกนอกเพราะจิตส่งออกนอกเนี่ยคือตัวสติมันแหละมันส่งออกไปประลึก แล้วสติระลึกไปตามสัญญาอุปาทานด้วย เพราะฉะนั้นถ้าเราขึ้นตามใจที่ปล่อยจิตให้ตามสติเนี่ยมันระลึกฟุ้งซ่านไปเนี่ยจนกระทั่งสร้างความทุกข์ยากลำบากมากมายเลยแล้วเราก็ไม่สามารถที่จะตั้งจิตให้เป็นสมาธิได้เพราะฉะนั้นการที่เราจะตั้งจิตให้เป็นสมาธิได้ เราก็ต้องพยายามไม่ให้ใช้สติเนี่ยระลึกไปถึงเรื่องต่างๆ เพราะการระลึกมากเกินไปนั่นแหละเป็นเหตุให้ฟุ้งซ่านฉะนั้นเราแยกจิตจากสติได้อารมณีกัณฑ์อารมณ์ดับเนี่ยเขาเรียกนิโรธะจิตหรือเป็นมรรคจิตทันทีเลย ถ้าจิตเราสามารถแยกจิตจากอารมณ์ออก อารมณ์ดับทันทีเพราะเหมือนกับอุปมาที่เอาตมาเคยเทศน์เคยสอนอยู่แล้วนักเรียนทุกคนอาจจะเคยเห็นจานเสียงสมัยเก่าที่เขาต้องมีเข็มจ๋อลงไปในแผ่นจานนั้นแหละไข้วตัวเข็มตัวนั้นแหละหมายถึงตัวสติที่จ๋อลงไปส่วนไข้วแผ่นจานเสียงนั้นคืออารมณ์ถ้าสติไม่จ๋อลงไปอารมณ์คือเสียงมันก็จะไม่เกิดขึ้นที่นี้จิตก็คือจิตของเรายกสติออกไปแล้วจิตก็เป็นจิตอารมณ์ก็เป็นอารมณ์แล้วมันก็ต่างคนต่างอยู่แล้วเราสามารถเห็นเลยรู้เลยว่าจิตก็อันหนึ่งอารมณ์ก็อันหนึ่งสติก็อีกตัวหนึ่งเพราะฉะนั้นเราต้องพยายามแยกจิตจากสติให้อารมณ์มันดับเมื่ออารมณ์ดับก็เป็นมรรคจิตทันทีแล้วก็เป็นนิโรธะจิตด้วยในขณะเดียวกันแล้วเราก็ไม่ต้องเป็นทุกข์ ทุกข์จะไม่มีเลยถ้าเราสามารถแยกจิตจากสติได้อารมณ์ไม่มีเนี่ย ถ้าอารมณ์ไม่มีรูป เสียง กลิ่น รส โณภูรัฐพะ ธรรมารมณ์ไม่มี วิตกวิจารณ์ สังขารก็ไม่ปรุงแต่ง เมื่อวิตกวิจารณ์ สังขารไม่ปรุงแต่งตัวเนี่ยเขาเรียกนิรามิสสุข สุขอันเนี่ยที่พระพุทธเจ้าพระอรหันต์เจ้าที่พึงปรารถนาตั้งใจสอนให้ชนทั้งหลายได้รู้ได้ทราบคือมุ่งหมายเพื่อให้เกิดนิรามิสสุขสุขที่เกิดจากความว่างที่ไม่ต้องอาศัยรูป เสียง กลิ่น รส โณภูรัฐพะ ธรรมารมณ์แล้วก็เป็นสุอุปาทิเสสนิพพานด้วยแล้วก็เป็นนิพพานปรมา สุข ในปัจจุบันด้วยถ้าเราทำจิตให้ว่างเรื่อยไปจนกระทั่งตายก็เป็นนิพพาน ปรมา สุขัญญ เนี่ย เพราะฉะนั้นเรื่องนิพพานก็ไม่ใช่เรื่องยากแต่การที่เราจะทำให้สติของเราหยุดคิดเราก็ต้องอย่าไปขโมยรูปใครเขามาไว้ในใจเรา ขโมยเสียง ขโมยกลิ่น ขโมยรส ขโมยสัมผัสของใครมาไว้ในใจเรา ใจเราจึงไม่คิดถึงมันแล้วศีลของเราก็เป็นศีลวิสุทธิด้วย เมื่อศีลเป็นศีลวิสุทธิแล้วเราก็จิตสะอาดบริสุทธิ์ จิตสะอาดบริสุทธิ์เนี่ยเขาเรียกอริยกัณฑ์ศีล ศีลของพระพุทธเจ้าพระอรหันต์เจ้าก็คือรับรู้ไม่รับเก็บ ทำไม่จึงเรียกว่ารับรู้ไม่รับเก็บเพราะตาเรายังมีสิทธิที่จะมองเห็นได้ หูเรามีสิทธิที่จะฟังเสียงได้ จมูกเรามีสิทธิที่จะรู้กลิ่นได้ ลิ้นเรามีสิทธิรู้รสได้ กายเรามีสิทธิสัมผัสได้ ใจยังมีสิทธิรู้ธรรมารมณ์ได้แต่ก็รับรู้เพียงว่าไม่ใช่เราไม่ใช่ของเราไม่ควรเก็บอารมณ์เหล่านั้นไว้ในจิตของเรา นั่นแหละจิตของเราก็จะได้ว่างต่อไป เมื่อเราฝึกจิตของเราทำจิตของเราให้ว่างแบบนี้แหละเป็นสิ่งที่ครูบาอาจารย์ทั่วไปไม่รู้เนี่ยเขาเรียกปัจเจกตั้งรู้ได้เฉพาะตัวเราเองสำหรับผู้ปฏิบัติ ผู้ไม่ปฏิบัติไม่มีสิทธิรู้ เพราะฉะนั้นเราอยากพ้นทุกข์ก็ต้องทำตามนี้เนี่ยเดี๋ยวจะนึกว่าพระพุทธเจ้าสอนอะไรสอนเรื่องนิโรธสมาบัติอะไรต่อมิอะไรอีกเยอะแยะเลย นักเรียนสนใจหรือเปล่า เพราะฉะนั้นไม่ใช่เรื่องยากหรอกถ้าจิตของเรามีความว่างเป็นอารมณ์แล้วก็ข้ามอุปทานอุปมาอุปไมยไปเลย ถ้าเรามีบุญญาธิการก็สามารถเข้านิโรธสมาบัติได้ถ้าจิตเราว่างแล้วจิตเราก็ไม่มีสังโยชน์ร้อยรัดใจเรา สังโยชน์ร้อยรัดใจเราก็คืออารมณ์นี้แหละที่ทำให้เกิดสังกัทยัญญ วิจิกิจฉา สีลัพพตปรามาส เกิดกามราคะ ปฏิฆะ รูปราคะ อรูปราคะ มานะ อหังการะ อวิชชาอะไรพวกเนี่ยถ้าจิตเราว่างแล้วสังโยชน์ทั้ง๑๐เราก็ไม่มีเราก็ใกล้ต่อการเป็นพระอรหันต์แล้วเพราะฉะนั้นถ้าเรามุ่งต่อการพ้นทุกข์เราต้องทำจิตให้ว่างเนี่ยเหมือน

พระพุทธเจ้าเห็นคนแก่คนเจ็บคนตายแล้วพระองค์ก็เห็นสมณะผู้สงบคือสงบก็คือสงบจากรูป เสียง กลิ่น รส โภกฐิ์พะ ธรรมารมณณ์เนี่ยถ้าพูดถึงเรื่องดับนิโรธความดับทุกข์ก็ดับที่รูป เสียง กลิ่น รส โภกฐิ์พะ ธรรมารมณณ์เนี่ย เราชู้อย่างนี้แล้วเรามุ่งความดับหรือมุ่งความพ้นทุกข์หรือมุ่งพระนิพพานเรา จะต้องดับเรื่อยไป เพราะฉะนั้นว่างตัวเนี่ยสำคัญเลยวิปัสสนาญาณแล้วด้วย ทำไมว่างตัวนี้จึงเลยวิปัสสนา ญาณ เพราะวิปัสสนาญาณต้องมากำหนดรู้ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค แล้วกำหนดรู้ทุกข์รู้ทุกข์ที่ไหนก็ต้องมา รู้ทุกข์ที่รูป เสียง กลิ่น รส โภกฐิ์พะ เนี่ยรูปเรารูปคนอื่นทุกข์ทุกข์ทั้งนั้นเลยทั้งที่เราพอใจไม่พอใจทั้งรูปสวย รูปไม่สวยอะไรเนี่ยต้องมากำหนดรู้ทุกข์ที่รูป ที่เสียง เสียงต่ำ เสียงว่า เสียงนินทาสรรเสริญพวกเนี่ย กลิ่น หอมกลิ่นเหม็นอะไรเนี่ยทุกข์ทั้งนั้นเนี่ย สัมผัสเย็นร้อนอ่อนแข็งพวกนี้ก็ทุกข์ทั้งนั้น จิตู้ธรรมารมณณ์เหล่านี้ แล้วก็เกิดกังวลความปรารถนาที่ไม่รู้ว่าจะพ้นไปได้อย่างไรต้องว่าอย่างนี้เพราะฉะนั้นต้องมากำหนดรู้ทุกข์ ที่รูป เสียง กลิ่น รส โภกฐิ์พะ ธรรมารมณณ์เนี่ย หรือสมุทัยเหตุให้เกิดทุกข์คือตัณหา ออยากที่ไหนตัณหา ออยากที่ไหนก็อยากในรูป ในเสียง ในกลิ่น ในรส ในโภกฐิ์พะ ในธรรมารมณณ์เป็นของควรละเว้นที่ พระพุทธเจ้าว่าสมุทัยนี้คือตัณหาความอยากที่ควรละเว้น ออยากไปหมด ออยากได้รูป ออยากได้เสียง ออยากได้ กลิ่น ออยากได้รส ออยากได้สัมผัสแล้วก็ไม่สงบหรือจิตไม่ว่างฟุ้งซ่าน แล้วก็เป็ทุกข์สร้างปัญหาให้แก่ตัวเอง สร้างปัญหาให้แก่คนอื่น เนี่ยก็พิจารณาดูพระพุทธเจ้าสอนให้ละ นิโรธความดับทุกข์ดับที่ไหนก็ต้องดับที่ รูป ที่เสียง ที่กลิ่น ที่รส ที่โภกฐิ์พะ ที่ธรรมารมณณ์นี้แหละเป็นของควรเจริญให้มาก คำว่าเป็นของควรเจริญ ให้มากก็คือต้องดับเรื่อยไปหรือเรียกว่ามรรคหนทางเข้าถึงความพ้นทุกข์ดับทุกข์ เราจะดับยังงั้ ตาเห็นรูปก็ ดับเรื่อยไป หูได้ยินเสียงก็ดับเสียงเรื่อยไป จมูกได้กลิ่นก็ดับกลิ่นเรื่อยไป ลิ้นได้รสก็ดับรสเรื่อยไป ภายได้ สัมผัสก็ดับสัมผัสเรื่อยไป ใจู้ธรรมารมณณ์ก็ดับธรรมารมณณ์เรื่อยไปจนตายนั้นแหละ ความจริงพระพุทธเจ้า เนี่ยวอร์มอัปความว่างมา ๔๐สงขไชยแสนกัลป์จำเดิมตั้งแต่ได้รับพระพุทธพยากรณ์จากพระพุทธที่บึงกร สัมมาสัมพุทธเจ้าแล้วเนี่ย ก็วอร์มอัปความว่างมีอะไรก็ให้หมดให้ทานหมดเลยมาเติมในชาติเป็นพระ เวสสันดรเนี่ย ใครๆที่เคยไปฟังเรื่องพระเวสสันดรหรือเคยอ่านก็คงรู้พระองค์ให้พระนางกัณหา-ชาติ พระ นางมัทรีแล้วพระองค์ก็ยังคงคิดอีกว่าถ้าใครจะมาขอหยั้วัตถุก็จะผ่าออกควักให้ ใครจะมาขอดวงตาก็จะควัก ให้เนี่ยคือไม่ยึดติดเลยคือวอร์มอัปความว่างมาคือไม่ยึดติดอะไรสักอย่างแม้ชีวิตตัวเองเลยต้องว่าอย่างนี้ นั้นนะจึงเรียกว่าบารมีเต็ม๓๐๓ก็คือต้องสละทั้งชีวิตทั้งตัวเลยให้ว่าง เมื่อว่างแล้วก็เติมเลยเนี่ยให้รู้เอาไว้ เนี่ยถ้าใคร อ้าว! ตอนนีชีวิตของพวกเขาเนี่ยไม่เกิน๑๐๐ปีเนี่ย เรายังต้องวอร์มอัปความว่างจนตายเลย ของ พระพุทธเจ้าวอร์มอัปมา๔๐สงขไชยแสนกัลป์ทุกข์ยากลำบาก ทรัพย์สินสมบัติได้มาด้วยความทุกข์ยาก เหนื่อยยากก็มาให้เป็นทานใครขออะไรก็ให้ใครขออะไรก็ให้หมดแม้กระทั่งชีวิตตัวเองก็ไม่ได้คำนึงถึงยัง สละชีวิตให้เป็นทานแก่เสือบ้างอะไรต่อมิอะไรอีกเยอะแยะเลย ถ้านักเรียนไปอ่านพระไตรปิฎกเนี่ยจะได้รู้ พระพุทธจริยวัตรคือสิ่งที่พระพุทธเจ้าประพฤติปฏิบัติมาก่อนที่จะได้เป็นพระพุทธเจ้าเนี่ย เพราะฉะนั้นเรา ถ้าหวังจะไปนิพพานเราก็ต้องทำจิตให้ว่างหมดเลยไม่ยึดติดแม้ตัวเอง รากเหง้าของอุปาทานคืออะไร ราก เหง้าของอุปาทานก็คือเมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขานี้แหละถ้าเราจะไปนิพพานก็ต้องเมตตาทั้งเลยตัวเองก็ รักตัวเองไม่ได้ถ้าเราจะไปนิพพาน ต้องตัดกรุณาไม่สงสารตัวเองไม่รักตัวเองไม่มีมุทิตาตัวเอง วางเฉยกับ ตัวเองให้หมดเนี่ยถ้าเราจะไปนิพพาน เดี่ยวจะนึกว่าพระพุทธเจ้าสอนอะไรสอนเรื่องนิพพานเนี่ยที่สูงที่ยาก

ที่สุดที่ไม่มีใครรู้ตอนนี้มีอาตมามาบอกให้รู้แล้วนักเรียนสนใจหรือเปล่า ทำนักเรียนเลยนักเรียน
อยากจะไปนิพพานกันหรือเปล่าไปอย่างพระอาจารย์เนี่ยพระอาจารย์สอนให้ไปนิพพานเนี่ย ถ้าเราอยู่ทาง
โลกเรามีบริษัทบริวารเราต้องมีจิตเมตตากรุณามูทิตาอุเบกขา ทำไมจึงต้องมีจิตเมตตาคือต้องให้เขามีกินมี
ใช้เขาจะได้มีกำลังมาทำงานให้เรา ต้องมีกรุณาสงสารเขาเวลาที่เขาเจ็บไข้ได้ป่วยต้องหาหมอยา
รักษาให้เขา ต้องมีมุทิตาพลอยยินดีเมื่อเขาทำงานของเราให้เสร็จตามสั่งเราสั่งให้เขาทำงานอะไรให้เขา
ทำงานของเราให้เสร็จเราก็ต้องมีมุทิตาโมทนาความดีกับเขา ถ้าเราไม่มีมุทิตาพลอยยินดีกับเขาเนี่ยเขาก็ไม่
อยากทำให้เราอีกเพราะอะไรจึงไม่อยากทำให้ เนี่ยเหมือนกับเราทำความดีเอาใจเจ้านายแต่เจ้านาย
ไม่เคยสนใจเลยเขาก็ไม่อยากทำให้เราอีก บางคราวเขาทำงานเข้าไปบ้างสายไปบ้างเสียหายบ้างโดยไม่มี
จิตเจตนาที่ต้องอุเบกขาวางเฉยชะบ้างเนี่ย ถ้าเราไม่อุเบกขาวางเฉยแล้วเราจะมีอะไรเกิดขึ้นเราก็ต้องไปหา
คนงานมาฝึกใหม่จะเป็นการเสียเวลาลำเวลาในการฝึกสอน แล้วกว่าจะเป็นอีกเสียหายเท่าไรต้องถามอย่าง
นี้ เพราะฉะนั้นทุกอย่างมีความจำเป็นในตัวต้องว่าอย่างนี้ ถ้าอยู่ทางโลกก็ต้องมีเมตตากรุณามูทิตา
อุเบกขา ถ้าเราจะไปนิพพานก็ต้องตัดเมตตากรุณามูทิตาอุเบกขาทิ้งเลยเพราะเป็นรากเหง้าของอุปาทาน
เนี่ยเพราะเมตตาเนี่ยแหละเป็นเหตุรักใคร่รักนี้แล้วจะไปนิพพานได้อย่างไร สงสารนั้นสงสารนี้ไปนิพพาน
ไม่ได้ พ่อแม่จะตายคนรักจะตายจากอะไรอย่าตายเลยอย่างนั้นอย่างนี้เนี่ยร้องไห้ร้องไห้แล้วจะไปนิพพาน
ได้อย่างไรผู้ยึดติดทั้งหลายเนี่ยไปนิพพานไม่ได้หรอก เหมือนมรรคที่พระพุทธเจ้าสอนนักเรียนก็คงจะเคย
อ่านเคยผ่านตามาบ้างหรือเคยได้ยินหูไปตามสำนักต่างๆ สัมมาทิฐิเห็นชอบเห็นอะไรชอบๆเนี่ยพวก
เห็นชอบก็ไปนิพพานไม่ได้เพราะอะไรจึงไปไม่ได้เพราะจิตยังไม่ว่าง สัมมาสังกัปไปดำริชอบทำนั้นทำนี้เนี่ย
ใช้พวกดำริมากๆก็ไปไม่ได้เพราะจิตยังไม่ว่างไปนิพพานไม่ได้ สัมมาวาจาการพูดจาชอบพวกที่ชอบพูดอยู่ก็
ไปนิพพานไม่ได้ สัมมากรรมมันโตการงานชอบก็ต้องว่างอีกยังมัวทำการทำงานอยู่ก็ไปนิพพานไม่ได้ สัมมา
อาชีโวอาชีพชอบเลี้ยงตัวเลี้ยงครอบครัวยังยึดติดอยู่พวกนี้ก็ไปนิพพานไม่ได้ สัมมาวาจาโมเพียรพยายาม
ชอบผู้ที่ยังขยันทำงานทำการเพียรนั้นเพียรนี้ใช้พวกนี้ไปนิพพานไม่ได้เพราะจิตไม่ว่าง สัมมาสติระลึกชอบ
ระลึกสะปะอย่างใช้พวกนี้ไปนิพพานไม่ได้ ต้องว่างไม่มีการระลึก ที่อาตมามาบอกต้องตัดสติทิ้งเลยเนี่ยถ้า
จะไปนิพพานก็ต้องว่างเนี่ยสติตัวเนี่ยก็ทิ้ง สัมมาสมาธิตั้งใจมั่นชอบก็ตั้งใจมั่นกับพระนิพพานคือว่างอย่าง
เดียวเนี่ยจึงจะไปได้ เพราะฉะนั้นมโนมยิตถียังยึดติดท่านพ่อท่านแม่ท่านปู่ท่านย่าก็ไปไม่ได้ ธรรมกายยึด
ติดในลูกแก้วก็ไปไม่ได้เนี่ยบอกให้โยมรู้ไว้ด้วยพวกเนี่ยไปไม่ได้หรอกโดนหรือทั้งนั้นแหละเนี่ยเพราะฉะนั้น
เพราะจิตไม่ว่างนิพพานัน ปรมิ สุญญคือว่างอย่างยิ่งพระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดเจน ใช้พวกไม่ว่างนี้ไปไม่ได้หรอก
ยึดติดนั้นยึดติดนี้ยึดติดพ่อแม่ปู่ย่าตาชวดอะไรไปยึดติดนั้นยึดติดไปเที่ยวสวรรค์ไปเที่ยวนันทเทวนี้ไปไม่
รอดหรือเห็น้อยพีร์ต้องว่าอย่างนี้เห็น้อยเปล่า โภกเสียเวลาด้วยต้องว่าอย่างนี้เสียเงินเสียทองเสียเวลา
ไปสนุกสนานเฮฮาอยู่กับพวกนี้เสียเวลาเปล่าไปไม่ได้หรอก เนี่ยให้รู้ความจริงไว้อาตมาเนี่ยเป็นผู้พิจารณาเห็น
ไม่เคยได้ยินได้ฟังครูบาอาจารย์ไหนมาบอกด้วยต้องเป็นปัจเจกตั้งรู้ได้เป็นปัจเจกตั้ง เนี่ยพระพุทธเจ้าสอน
นิพพานัน ปรมิ สุญญเนี่ยต้องว่างจริงๆว่างทั้งภายในว่างทั้งภายนอกนั้นแหละจึงจะไปนิพพานได้ ถ้าไม่ว่าง
ว่างภายนอกแล้วคือทั้งหมดแต่ข้างในยังชุนอยู่ยังคิดอยู่อย่างนั้นอย่างนี้ยังภายในก็ยังไม่ว่างยังไม่บริสุทธิ์ก็
ไปไม่ได้ ต้องว่างทั้งภายในภายนอกเนี่ยเพราะฉะนั้นเนี่ยเดียวพระพุทธเจ้าสอนอะไรเนี่ยที่นักเรียนไปฟังๆ

มาที่อาตมาพูดให้ฟังเนี่ยมันแตกต่างกันมากเพราะอะไรเพราะต่างคนเขาเรียกนานาจิตตังที่ พระพุทธเจ้าว่านานาจิตตังจิตไม่เสมอกันด้วยความรู้ไม่เสมอกันด้วยทานมั่งไม่เสมอกันด้วยศีลบ้างไม่เสมอกันด้วยเนกขัมมะบ้างไม่เสมอกันด้วยปัญญาบ้างไม่เสมอกันด้วยวิริยะความเพียรบ้างไม่เสมอกันด้วยขันติอดกลั้นอดทนบ้างไม่เสมอกันด้วยสังขะบ้างความจริงใจไม่เสมอกันด้วยอธิษฐานคือการปรารถนาบ้างไม่เสมอกันด้วยเมตตารักใคร่ด้วยการพันทุกข์การรักใคร่อย่างอื่นเนี่ยไม่เหมือนกันไม่เสมอกันด้วยจิตที่วางใจว่างหรืออุเบกขาเนี่ย เพราะฉะนั้นเนี่ยนานาจิตตังเป็นอย่างนี้ เพราะฉะนั้นก็ต้องรู้เอาไว้ว่าพระพุทธเจ้าสอนอะไร สอนให้เรารู้จักความจริงเนี่ยความจริงจึงเรียกว่าอริยสังขะ ความจริงในทุกข์ว่าเกิดมาแล้วต้องทุกข์ พระองค์แสดงทุกข์แล้วไม่มีการคัดค้านใครไม่มีทุกข์ เกิดมาแล้วต้องแก้ต้องเจ็บต้องตายเนี่ยเกิดมาแล้วมีทุกข์อย่างน้อยก็นิพัตต์ทุกข์ทุกข์เนื่องนิจก็ทุกข์เกิด หิวกระหายปวดปัสสาวะเนี่ยยืน เดิน นั่ง นอนนานก็เป็นทุกข์แล้ว ต้องเปลี่ยนอิริยาบถเนี่ยพวกนี้ก็ทุกข์ทั้งนั้นนะ ทีนี้เราจะเอาทุกข์เป็นที่พิจารณาเอาทุกข์ขึ้นหน้าตาเราเห็นรูปก็เห็นรูปทุกข์ หูได้ยินเสียงก็ได้ยินเสียงทุกข์ จมูกได้กลิ่นก็ได้กลิ่นทุกข์ ได้รู้รสอาหารก็รู้รสทุกข์ ได้สัมผัสก็รู้สัมผัสทุกข์ ใจรู้ธรรมารมณก็รู้ธรรมารมณทุกข์เนี่ยหมายถึงว่าเราจะเจริญเรื่องทุกข์พิจารณาเรื่องทุกข์เห็นอะไรได้ยินได้ทราบอะไรก็ลงที่ทุกข์ทั้งหมด หรือถ้าเราจะพิจารณาถึงอนิจจังไม่เที่ยง ตาเห็นรูปก็รูปก็ไม่เที่ยง เสียงก็ไม่เที่ยง กลิ่นก็ไม่เที่ยง รสก็ไม่เที่ยง สัมผัสก็ไม่เที่ยง สัมผัสหรือโณงฐัพพะเนี่ยเขาเรียกสัมผัสไม่เที่ยง ธรรมารมณที่ติดใจพอใจเดี๋ยวก็พอใจไม่พอใจที่ติดใจเราอยู่ก็ไม่เที่ยง หรืออนัตตาว่างเปล่าเนี่ย ตาเห็นรูปก็รูปนี้ก็ว่างเปล่าต้องอนัตตาตายหมด ตายก็คือว่างนั้นแหละแต่เขาเรียกกันว่าตาย ตายก็คือว่าง ว่างจากอะไร ว่างจากการมีชีวิตอยู่ เพราะฉะนั้นจะได้รู้ว่าพระพุทธเจ้าสอนอะไรเนี่ยตอนเนี่ย สอนเรื่องอนิจจัง ทุกขัง อนัตตาถ้าเราปฏิบัติตามเราก็เอามาเนี่ยง่าย ๆ ที่อาตมาสอนบอกอยู่เนี่ย ตาเห็นรูปก็เห็นอนัตตาคือว่างไปจากความรู้สึก เขาเรียกไร้ความปรารถนา ไร้เจตนาคือไร้ความปรารถนาคือไม่มีเจตนาที่จะปรารถนาว่าเป็นเราเป็นของเราเพื่ออะไร เพื่อจิตเราจะได้อ่าง เดียวจะนึกว่าความว่างเนี่ยยาก ๆ ไม่ใช่ ถ้าเราไม่มีเจตนาแล้วถึงรูปที่มาสู่ครองจักขุเราก็ไม่มีความหมายอะไรเพราะเราไม่สนใจชะอย่างคือไร้เจตนาที่จะสนใจ เนี่ยรูปเหล่านั้นก็จะไม่มีอิทธิพลเหนือใจเรามันก็ว่างไปจากใจเรา เนี่ยต้องสอนให้รู้ความจริงแบบนี้เพราะฉะนั้นไม่ใช่ของยาก ถ้าเราตั้งใจจริงต้องทำได้เพราะไม่มีใครเก่งมาตั้งแต่ในท้องต้องฝึกต้องหัดดัดนิสัยฝึกตัวฝึกจิตฝึกใจตัวเองต้องว่าอย่างนี้ ห้ามใจเราห้ามความรู้สึกเรา เนี่ยต้องไร้เจตนาไร้ความปรารถนา คำว่าไร้ความปรารถนาก็คือเพื่ออะไร? ไร้ตัณหาความอยากนั้นแหละ เพื่อจะไม่ให้มีตัณหาความอยาก ไม่ให้อยากกับอะไรไม่ให้อยากกับรูป เสียง กลิ่น รส โณงฐัพพะ ธรรมารมณเนี่ยต้องย้ำตรงนี้ไว้ให้มากเลย เพราะต้นเหตุที่พระพุทธเจ้าว่าเป็นเรื่อนตัณหา คำว่าเรื่อนตัณหาก็คือเหมือนกับบ้านเรื่อนเนี่ยที่อยู่อาศัยเราเนี่ยแต่พระองค์ว่ารูป เสียง กลิ่น รส โณงฐัพพะ ธรรมารมณเนี่ยเป็นเรื่อนของตัณหา ตัณหาความอยากถ้าเราไม่มีรูป เสียง กลิ่น รส โณงฐัพพะ ธรรมารมณเหล่านี้ตัณหาจะไปอยากกับอะไร ก็ไม่มี จิตก็ต้องว่าง เห็นมัยเพราะฉะนั้นอันนี้จึงสำคัญเนี่ยต้องบอกให้รู้ความจริงไว้ เราจะได้เป็นปัจเจกตัง ไม่ต้องไปถามใครด้วยเนี่ยที่อาตมาบอกก็บอกความจริงให้รู้ เมื่อรู้ความจริงแล้วเราอยากพันทุกข์หรือเปล่า ถ้าเราอยากพันทุกข์เราก็ต้องคิดตามทำตามและเดี๋ยวเราก็มีความเข้าใจ เมื่อเราเข้าใจแล้วทุกข์จะไม่เกิดขึ้นกับเรา เพราะเราคอยระวังอยู่ คำว่าระวังก็คือสำรวมตาสำรวมหูสำรวมจมูกสำรวมลิ้นสำรวมกายสำรวมใจเนี่ย

เพื่อให้จิตว่าง ไม่ใช่เพื่อสำรวจอารมณ์นะ ไม่ใช่เพื่อรักษาอารมณ์ไม่ใช่เนาะ อารมณ์เนี่ยรักษามัน
อยากเพราะมันตั้งอย่าง แต่เรารักษาใจอย่างเดียวเนี่ยง่ายกว่า เพราะฉะนั้นอย่าไปเข้าใจผิดครูปา
อาจารย์บางองค์เขาได้รักษาอารมณ์อีกไปรักษามันให้ใจทำไมอารมณ์ อารมณ์คือรูป เสียง กลิ่น รส
โณภูมิจิต ธรรมารมณ์เนี่ย รักษาแล้วใจเพราะมันทำให้ฟุ้งซ่านเดี๋ยวก็คิดไปโน่นเนี่ยสะปะอย่างเนี่ย
เพราะฉะนั้นต้องจิตให้ว่างไปเลย รักษาจิตให้ว่างจากอารมณ์เพราะฉะนั้นเรารู้แบบนี้แล้วเราเข้าใจอย่างนี้
แล้วก็ไม่ใช่ของยากแล้ว เมื่อเราทำจิตของเราให้ว่างได้เนี่ยศีลของเราที่สมบูรณ์แบบเพราะเมื่อจิตว่างแล้วก็
ไม่มีผิดศีลอีกต้องว่าอย่างนี้ เพราะฉะนั้นใครว่ายากไม่ยากเพราะต้องทำจิตให้ว่าง ถ้าบอกนักเรียนทุกคน
ขอให้ศึกษาให้สำเร็จขอให้รวยๆรวยแล้วก็สำเร็จนักเรียนก็จะดีใจกันแต่อาตมาต้องถามว่าเรียนสำเร็จแล้ว
ว่างหรือเปล่า? ว่าง รวยมีเงินมีทองเยอะแยะแล้วไม่ต้องทำงานแล้วว่างหรือเปล่า? ว่าง เพราะฉะนั้นเนี่ย
ว่างเนี่ยสูงกว่าความสำเร็จเดี๋ยวนี้สูงกว่าอะไร ที่อาตมาสอนว่างเนี่ยเพื่อให้สำเร็จสูงสุดต้องว่าอย่างนี้
เดี๋ยวก็ไปหลงยึดติดว่าหลงติดความสำเร็จอย่างนั้นสำเร็จอย่างนี้แต่สำเร็จแล้วก็ว่างนั่นเอง เพราะฉะนั้นเรา
ต้องรู้ รู้แล้วเข้าใจแล้วเราจะได้ไม่หลงผิดไม่ต้องไปเชื่อใครก็ต้องเชื่อมั่นในตัวเราเอง เพราะตัวเองเราทำให้
สำเร็จ ถ้าถามว่าใครทำให้สำเร็จเราก็ต้องทำตัวเองนั่นแหละเพราะฉะนั้นทุกอย่างเนี่ย สิ่งที่พระพุทธเจ้า
สอนให้รู้ รู้แล้วเข้าใจแล้วจะได้ไม่ทำให้ทุกข์เกิดขึ้นยืน เดิน นั่ง นอนเราก็สงบสุขคือสงบจากรูป เสียง กลิ่น
รส โณภูมิจิต ธรรมารมณ์ จิตเราก็เป็นสมาธิตั้งมั่นแล้วจิตไม่ออกแว็กไปไหนต้องว่าอย่างนี้ เพราะจิตว่าง
แล้วไม่ออกแว็กเราต้องการรู้เราก็สัมปชัญญะรู้ รู้จะรู้รู้หน้าที่ของเราเรามีหน้าที่อะไรมีภาระอะไรเราก็ทำให้
เสร็จ เสร็จแล้วก็ว่างต่อนั่นแหละเสร็จหรือสำเร็จก็อันเดียวกันต้องว่าอย่างนี้ เพราะฉะนั้นเมื่อสิ่งเหล่านี้
ไม่ใช่ของเหลือวิสัยเนี่ยพระพุทธเจ้าเป็นผู้ค้นพบเพราะฉะนั้นเนี่ยเดี๋ยวนี้นักเรียนว่าพระพุทธเจ้าสอนอะไร
เนี่ยพระองค์สอนตั้ง ๔๔,๐๐๐ พระธรรมขันธ์แล้วนักเรียนปฏิบัติไหวหรือ ไม่ไหวแน่เลย เพราะอะไรเพราะ
กำลังเรี่ยวแรงสติปัญญาการสร้างบารมีไม่มีใครที่จะทัดเทียมพระพุทธเจ้าได้ต้องว่าอย่างนี้ เพราะฉะนั้น
พระอาจารย์ก็เลยบอกว่าว่างอย่างเดียวเนี่ยแหละหยุดแล้วไม่ต้องไป ถ้าเราปฏิบัติศึกษาความว่างอย่าง
เดียวเราทำจิตให้ว่างได้ก็สรุปลงหมดเลย พระองค์สรุปไว้เองด้วยนะสัพเพ อัมมา อนัตตา สัพเพ อัมมา
อนัตตาทั้งธรรมและอธรรมก็ว่างเปล่าต้องว่าอย่างนี้หรือสูญเปล่า เพราะฉะนั้นเนี่ยพระองค์สรุปไว้เอง
เพราะฉะนั้นพระองค์ตรัสคำไหนก็เป็นคำนั้นเลยไม่มีคำสองอีกเป็นอมตธรรมและไม่มีใครแก้ไขเพราะไม่มี
ใครที่สามารถจะแก้ไขได้ด้วยเพราะพระองค์ตรัสคำไหนพระองค์ทรงรู้เหตุผล พอพูดถึงเหตุผลเนี่ยนักเรียนก็
ยังไม่รู้ นักเรียนได้ยินแต่คำว่าปัญญา ปัญญา แต่นักเรียนก็ปัญญาคืออะไร ถ้าอาตมาถามนักเรียนว่า
ปัญญาคืออะไรนักเรียนก็ไม่รู้อีก ปัญญา ก็คือเหตุผลที่ถูกต้องนี้แหละ ถ้าทำเหตุผลที่ถูกต้อง ถูกต้องจน
ชำนาญแล้วเขาเรียกว่าญาณความรู้หรือเรียกว่าผู้ชำนาญเพราะฉะนั้นอย่าคิดว่าได้ยินแต่ชื่อตัวจริง
เป็นยังไงไม่เคยรู้จักเนี่ย เพราะฉะนั้นก็ต้องบอกไว้ให้รู้ด้วย ที่นี้รากเหง้าของสมาธิคืออะไรเมื่อตะกี้ออกจาก
เหง้าอุปาทานก็คือเมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขาไปแล้ว รากเหง้าของสมาธิก็คือตัวสังขจะเนี่ย ใครเสียสังขจะ
คนนั้นก็เสียศีลด้วย เสียศีลแล้วก็ฟุ้งซ่านหานั้นมากลบนานี่มากลบนเนี่ยก็ยิ่งฟุ้งซ่านหนัก สมาธิไม่ตั้งมั่นได้
หรอก เพราะฉะนั้นคนไหนที่โง่ๆเนี่ยสมาธิไม่ตั้งมั่นจำไว้ให้ศรัทธาจักสังเกต ถ้าเราอยากจะมีสมาธิเราก็
ต้องอย่างชื้ออย่างตรง ฉลาดอย่างชื้ออย่างตรงไม่เอาเปรียบใครด้วยต้องว่าอย่างนี้ แล้วเราก็จะได้

ประโยชน์จากการเป็นคนซื่อตรงนั้นแหละเราจะมีมิตรมีสหายก็ล้วนแต่เป็นคนซื่อตรงแล้ว เราก็มีความสุขไม่ต้องหวาดระแวงกันด้วยถ้าคนไหนไม่ซื่อตรงไปคบค้าเดียวมันวอกหรือโกหก วอกคืออะไร ลิง ลิงคืออะไรสัตว์เดรัจฉาน เพราะฉะนั้นคนไหนวอกก็คือสัตว์เดรัจฉานเราอย่าได้ไปคบค้ากับมัน เพราะไอ้พวกนี้จิตใจไม่ตั้งมั่นจำไว้ให้ติดต้องว่าตัวเองสอนตัวเองเวลาจะไปโกหกใครเขาว่าเฮ้ย! ภูนี้ละความเป็นคนแล้วเสียความเป็นคนแล้วเสียศักดิ์ศรีจากความเป็นคนแล้วเป็นสัตว์เดรัจฉานต้องว่าอย่างนี้ ที่นี้ต้องชี้ให้เห็นว่ารากเหง้าของสมาธิก็คือตัวสัจจะพูดคำไหนต้องคำนั้นเลยตายเป็นตายเลย เพราะฉะนั้นต้องตั้งใจจริงๆเลยต้องว่าเอาอย่างเด็ดเดี่ยวเลยต้องว่าตัวเองอย่าไปเที่ยวว่าคนอื่นเขาอันนี้ว่าที่พระอาจารย์บอกเนียเพื่อให้ว่าตัวเองไว้ให้มากเตือนตัวเองให้มากให้ตัวมีสัจจะแล้วก็มศีล ศีลกับสัจจะมันจะได้มั่นคงแล้วเราก็จะได้ไม่เดือดร้อนเพราะการผิดศีลผิดธรรมที่พระพุทธรเจ้ารับรองอยู่แล้ว รับรองยังงี้ สีเลนะ สุคะตังยันติ คนที่มีศีลจะมีความสุข สีเลนะ โภคสัมปะทา คนที่ถึงพร้อมด้วยศีลก็จะมีโภคะสมบัติ ทำไมจึงว่าถึงพร้อมด้วยโภคะสมบัติ เพราะเราไม่ได้ผิดศีลผิดธรรมเราก็ไม่ได้เสียค่าปรับไหมเราไม่ต้องไปเสียค่าโน่นค่านี่เราทำมาหาได้เท่าไรเราก็ยังอยู่แค่นั้นเนียเขาเรียกอยู่ถึงพร้อม สีเลนะ นิพพุตัง ยันติ บุคคลผู้จะไปสู่พระนิพพานก็ต้องเป็นผู้มีศีลคือต้องเป็นผู้ซื่อตรง ตสมาสีลัง วิโสธะเย เหตุนี้ทำศีลให้บริสุทธิ์ การที่จะทำศีลให้บริสุทธิ์เราก็ต้องไม่ขโมยรูป เสียง กลิ่น รส โณภูฐัพพะ ธรรมารมณ์ของใครเนียต้องบอกไว้ไฉนเป็นข้อสรุป ถ้าไปอธิบายเรื่องศีล จุลศีล มหาศีล มัชฌิมศีล อริยกัณตศีลเนียเล่มเบอเริ่มเลยจะไปจำไว้หรือก็เนียพระอาจารย์ต้องย่อมาถ้าเราทำจิตให้ว่างแล้วเราก็สมบุรณ์แบบเนีย เพราะฉะนั้นเนียเรียนลัดต้องว่าอย่างนี้แล้วเราจะไปนิพพานได้ง่ายต้องว่าอย่างนี้ ไม่ต้องไปเรียนหุตูปแบบนั้นทั้งวันทั้งคืนไม่ต้องไปนั่งโง่งวงโง่งงอะไรพวกนี้ไม่ต้อง ทำจิตให้ว่างอย่างเดียวพอแล้ว จงกลมหรือวงกลมก็คือสูญเวลาเราเดินเราก็สูญ สูญก็คือว่างนั่นเอง เพราะฉะนั้นเดินให้ว่าง เดินจงกลมเดินจนแผ่นดินสีกมากมายก็ยังไม่รู้เรื่องอะไรแต่ถ้าเราเข้าใจว่าเออ! เดินจงกลมก็คือสูญหรือวงกลมคือสูญคือเดินให้จิตว่างแค่นั้นแหละเรารู้ความหมายแล้วก็ไม่ต้องไปทรมานไปเหนื่อยทั้งวันทั้งคืน ไม่ต้องให้โง่ไปโดนยุ้งกัดโรคภัยไข้เจ็บจะได้ไม่เปียดเปียนเราอีกต้องว่าอย่างนี้ เนียต้องรู้ความจริงว่าเขาเดินเพื่ออะไร เดียวเดินจงกลมครูบาอาจารย์บางองค์เดินอย่างนั้นอย่างนี้สอนเดินจงกลมๆเพื่ออะไร แล้วบอกหรือเปล่านักเรียนไปนั้นไปนี่ไปเดินจงกลมกับเขาบ้างหรือเปล่า ไปเนียแล้วรู้หรือเปล่าว่าจงกลมเพื่ออะไร จงกลมเพื่อสูญ สูญก็คือว่างทำจิตให้ว่างไม่ใช่เดินเพื่ออะไรเหนื่อยเปล่า เพราะฉะนั้นเมื่อเรารู้ความจริงแล้วเรายืน เดิน นั่ง นอนเราก็ทำจิตให้ว่างนั้นแหละถูกต้องเลย เนีย สัมมาสมาธิ เขาเรียกสูญญุตสมาธิ มีอนัตตาความว่างเป็นอารมณ์เนีย เห็นมัยพระพุทธเจ้าสอนทั้งยืน เดิน นั่ง นอนเนียสอนทุกรูปแบบเลย ไม่มีใครมีปัญหาอย่างละเอียดละอออย่างพระพุทธเจ้าต้องว่าอย่างนี้กิน ต้ม ลืม อุจจาระ ปัสสาวะเนียพระองค์สอนหมดคนะอยู่ในเสขียวัตต๗๕เนียไปเปิดดูเมื่อไหร่ก็เจอพระองค์ยิ่งยิ่งกว่าผู้ใดก็ต้องว่าอย่างนี้ พระองค์เนียสอนละเอียด เพราะฉะนั้นเนียใครคิดว่าตัวเองเก่งตัวแน่ ถ้ามาปฏิบัติเอาจริงก็จะรู้ว่าเออ! ตัวเองนี่ยังห่างไกลมาก เพราะฉะนั้นพระองค์จึงสอนไม่ให้ประมาท ไม่ให้ประมาทกับอะไรนักเรียนก็คงจะฟังมาซะหุตูปแล้ว สอนไม่ให้ประมาทการที่ไม่ให้ประมาทไม่ให้ประมาทกับอะไร ไม่ให้ประมาทกับอนิจจัง ทุกขัง อนัตตานิยะ อย่าให้มันอนิจจังไปเร็ว อย่าให้ทุกขังไปเร็ว อย่าให้อนัตตาไปเร็ว อย่าให้มันแก่เจ็บตายไปเร็วเนียพระองค์สอนแบบนี้เห็นมัย เนียเมื่อได้ยินได้ฟังอนิจจัง ทุกขัง อนัตตาก็มากมาย

ของรู้ว่าเดี๋ยวรู้มันรู้รูรูป รู้เสียง รู้กลิ่น รู้รส รู้สัมผัสแล้วก็รู้สะปะอย่างแล้วเราก็ต้องรู้ว่าเออ! ใช่ว่า
รู้ตัวเนี่ยคือไม่เที่ยง ญาณที่รู้ทั้งหมดเลยไม่ว่ารู้ภายในรู้ภายนอกอะไรเนี่ยอนัตตา ใช่ว่าตัวรู้ตัวเนี่ยก็ไม่มีตัวตน
ด้วย เมื่อจิตยอมรับว่าเออ! อนิจจังจริง อนัตตาจริงจิตยอมรับเนี่ยจึงจะเรียกว่าอเสขะจบการศึกษาทั้งโลก
ทั้งธรรมเลย ที่พระองค์ว่าทางโลกที่โบราณเขาบอกหรือที่นักเรียนเคยรู้นั้นแหละคนเราไม่แก่เกินไปสำหรับ
เรียนนั้นแหละ เดียวก็ตกุ่นๆออกใหม่มาเรื่อยๆเลยทันสมัยมาเรื่อยๆเนี่ยเรียนไม่รู้จักจบ แต่พระองค์ก็จบ
จบเพียงแค่อนัตตาเนี่ยที่ว่าสัพเพ ธัมมา อนัตตา วัง จบลงที่ว่างต้องว่าอย่างนี้ เพราะฉะนั้นทางโลกไม่มี
ทางจบแต่ทางธรรมจบอนัตตาธรรมเพราะฉะนั้นยอมต้องรู้ความจริงตรงนี้ แล้วจะได้มีความเข้าใจ เมื่อมี
ความเข้าใจดีแล้วนักเรียนก็จะได้ไม่ลังเลสงสัยแล้ว นักเรียนก็จะได้เริ่มมีปฏิกิริยากับเขาบ้างไม่อย่างนั้นก็
ลังเลสงสัยถามเพื่อนถามครูถามนั่นถามไม่รู้จักจบเพราะตัวเองสร้างปัญหาให้กับตัวเอง ไม่รู้จักทำจิตใจให้
ว่าง ทำจิตใจให้สงบเนี่ย จึงมีปัญหาแก่ตัวเอง ปัญหาแก่คนนั้นคนนี้ ไปสังคมสมาคมกับใครก็เอาปัญหาไป
ฝากเขาไว้หมด มิตรสหายใครรู้จักพลอยเป็นทุกข์หมดเลย ฉะนั้นเรื่องของเขาเราไม่ยุ่งเรื่องของเราก็จะได้จบ
ได้สิ้นจำไว้ให้ดี เรื่องของเขาเราไม่ยุ่งเรื่องของเราก็ต้องจบต้องสิ้น เพราะรูปก็ไม่ใช่ของเราเราก็ไม่ต้องไปยุ่ง
กับเขา เสียงก็ไม่ใช่ของเราก็อย่าไปยุ่งกับเขา กลิ่นก็ไม่ใช่ของเราก็อย่าไปยุ่งกับเขา รสก็ไม่ใช่ของเราก็อย่า
ไปยุ่งกับเขา สัมผัสไม่ใช่ของเราก็อย่าไปยุ่งกับเขา ธรรมารมณ์ก็ไม่ใช่ของเราก็อย่าไปยุ่งกับเขาเนี่ยจบ เห็น
มั๊ย เนี่ยต้องจบที่เราไม่ใช่ไปจบที่นั่นที่นี้ แล้วเราก็จะได้อยู่เป็นสุข สงบสุข เพราะถ้าเราไปเสือกกับเขาทุก
เรื่องก็ทุกข์ทุกเรื่องนั่นแหละ หาเรื่องใส่ตัวเองเนี่ยต้องบอกให้รู้อย่างนี้..อ้าว! นักเรียนอยากถามอะไรก็ตาม
ได้ตอนนี้จะให้ถามใครมีปัญหอะไรอยากรู้อะไรหรือสงสัยถามเลยเนี่ยพระอาจารย์ไม่ต้องกลัวว่าตอบ
ไม่ได้..มาเลยดาหน้ากันมา(หัวเราะ)....พระอาจารย์จะแก้ปัญหาหรือปราบให้หมด(หัวเราะ)ไม่ต้องกลัวไม่
ต้องเกรงใจพระอาจารย์หรือไม่ต้องกลัวพระอาจารย์ทำไมพระอาจารย์จึงบอกว่าไม่ต้องกลัวพระอาจารย์
ไม่ใช่เสือไม่ใช่ช้างไม่ใช่ผีไม่ต้องกลัวเป็นพระไม่ต้องกลัวพระ.....

ชัชชัย เมฆา ผู้ถอดความและจัดพิมพ์

วันจันทร์ที่ ๑๒ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๒

เวลา ๒๓.๑๖ น.

แบบฟอร์มการสมัครเข้าร่วมโครงการปฏิบัติธรรม
 “เฉลิมพระชนม์พรรษาในหลวง ๘๒ พรรษา”
 วันเสาร์ที่ ๕ ธันวาคม - วันศุกร์ที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๕๒
 ณ สำนักปฏิบัติธรรมอาทิจาวโส
 ๔๑๗ หมู่ ๑๔ บ้านหัวทุ่ง อำเภอเชียงดาว จังหวัดเชียงใหม่

ชื่อ/นามสกุล.....เกิดวัน/เดือน/ปี.....

ตามเลขบัตรประชาชน/บัตรข้าราชการ.....ออกให้โดย.....วันหมดอายุ.....

บ้านเลขที่(ติดต่อสะดวก).....หมู่ที่/บ้าน.....ซอย.....ถนน.....

ตำบล/แขวง.....อำเภอ/เขต.....จังหวัด.....รหัสไปรษณีย์.....

E-Mail.....โทรศัพท์.....มือถือ.....

อาชีพ.....ตำแหน่งหน้าที่ปัจจุบัน.....

ที่อยู่ทำงาน.....

ปัญหาด้านสุขภาพ/มี/ไม่มี/อื่นๆ.....

ท่านมีความชำนาญพิเศษด้านภาษาต่างประเทศคือ(อ่าน, เขียน, แปล เป็นต้น).....

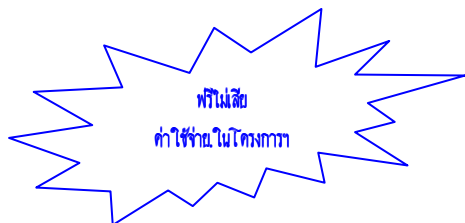
ประสบการณ์ด้านการปฏิบัติธรรม ไม่เคยปฏิบัติธรรมมาก่อน
 เคยปฏิบัติมาแล้ว.....ครั้ง/สถานที่ปฏิบัติ.....
 เคยปฏิบัติธรรมแนวทางอื่นมาแล้ว กรุณาระบุแนวทาง.....

ท่านมีวัตถุประสงค์ของการปฏิบัติครั้งนี้เพื่อ.....

บุคคลที่ติดต่อได้ในกรณีฉุกเฉิน ชื่อ.....โทรศัพท์.....ความสัมพันธ์.....

ข้าพเจ้าขอสมัครเข้าร่วมโครงการปฏิบัติธรรม “เฉลิมพระชนม์พรรษาในหลวง ๘๒ พรรษา” ตกลงและจะอยู่จนครบ ๗ วัน

โดยข้าพเจ้าขอรับรองว่า ข้าพเจ้ามีสุขภาพร่างกายและจิตใจเป็นปกติ และสมัครเข้าร่วมด้วยความสมัครใจ สามารถปฏิบัติตามกฎระเบียบและครบจำนวนวันที่กำหนด หากมีปัญหาหรือสิ่งผิดปกติเกิดขึ้นกับข้าพเจ้าจะไม่เรียกร้องความผิดกับสำนักปฏิบัติธรรมอาทิจาวโส ไม่ว่ากรณีใดๆ

ลงชื่อผู้สมัคร.....

วัน/เดือน/ปีที่สมัคร.....

หมายเหตุ: .การกรอกข้อมูลให้ชัดเจนครบถ้วน

ติดต่อสอบถามเพิ่มเติมที่ คุณอนิรุฑ นิมอวาม ๐๘๙-๗๐๐๔๕๒๕, คุณนฤมล นิมอวาม ๐๘๑-๓๖๒๐๔๒๕

คุณไพโรจน์ บุญศิริ ๐๘๖-๙๑๑๒๔๘๘, คุณจันทวรรณ ธัญญาภัควงศ์ ๐๘๙-๘๐๕๔๑๑๔, คุณชนะชัย เมฆา ๐๘๑-๙๙๓๐๔๑๖